

Anul XIV
Nr 9

Turnica

279461

— Boerule, fie-ți milă... îmi mor copilașii de foame: nițică pâine!
— Nu mai e grâu, femeie: l-au luat nemții când au fugit, ca să facă colivă Kaizerului!

CRIZA ALIMENTARA

— Două soluții —

Deși se spunea că în România nimeni nu moare de foame, totuși se întâmpla uneori și înaintea de război. Azi, după război, moartea prin foame face mai multe victime decât chiar, pe front, artileria grea. Acest soi de moarte, firește, nu e de loc agreabil, dar cel puțin acum câți-va ani era foarte puțin costisitor. Ca să te spânzuri, să te împuști, să te îneci, trebuia să ți cumperi frânghie și săpun, un revolver și cartușe, ori un costum de baie de mare. Ca să mori de foame, nicio cheltuială, pentru simplul motiv că se presupunea că n'ai nici o centimă în buzunar: n'aveai decât să aștepti acasă până când stomacul, istovit de un lung asediu de răbdări și de crampe, va fi nevoit să capituleze, ca să nu zicem să crape...tuleze, și să se retragă în cavoul familiei. Dar, în momentul de față, ca să mori de foame trebuie să îndeplinești o sumedenie de formalități, să ți cheltuești ultimul gologan, să alergi dela manutanță la comisariatul respectiv, cale d'o poștă, tocind zilnic un milimetru din pingeaua ghetelor, ceea ce e un lux de nabab, dat fiind prețul actual al tălpei, să dai bacșișuri, să te enervezi, să riști un proces de ultraj intentat de un ipistat sau de un ofițer de intențență, pentru-ca — după îndelungate și obositoare demersuri — să isbutești a te întoarce acasă cu o cartelă, petecul de hârtie aproape tot așa de valabil ca un tratat încheiat cu Germania, pe care adesea brutarul ți'l respinge, fiindcă foarte rar se întâmplă să fie absolut în regulă. Aceasta pentru a căpăta o biată bucată de pâine; vă închipuiți ce bucluc și ce canon spre a vă infrupta din alte alimente mai cilibii, suplimentare dar indispensabile hranei noastre.

În vremea asta de sărăcie lucie, de speculă neînfrănată, de formalism biurocratic șicanator, este o erudă ironie să vezi totuși pe la geamurile băcăniilor fel de fel de cutiute japoneze sau în alt gen artistic, foarte elegante și ieftine, pline cu... scobitori de dinți! Tichia de mărgăritar a chelului! Aceste mici instrumente, devenind tot așa de neîntrebuintabile ca niște evantalii în Siberia ori niște șoșoni în Sahara, de ce oare nu sunt rechiziționate de Stat și vândute drept combustibil? După calculele făcute de mine, a utiliza în sobă pachete de scobitori de dinți revine la un preț mult mai redus decât acela al lemnului, cari de altminteri se mai găsesc doară prin păduri și pe la ofițerii de administrație.

BOLȘE...VIS

Acuma, când din Nistru pân' la Tisa
Se 'ntinde România, zău, pretind
Și eu la cașcaval să mă întind!
E iarnă grea și lemne nu's? Ei bine,
Vreau să petrec Ianuarie la Nisa,
Subt ceruri calde vecinie și senine!

Destul răbdai ciocoiului să sugă
Belsugul solului bogat român,
De azi visez să fiu și eu stăpân,
Fecior să-mi fie vreau Prensul Grigută,
Marghiloman la grajd îl bag ca slugă,
Tucalagiu micul Stoian-Băncuță.

Pe Brătianu 'n orice dimineată
Ziarele-a'mi citi 'l-am angajat
Când șocolata îmi voi bea în pat,
Iar Take 'i indicat, fără 'ndoială,
A'mi tîrgui cu coșnița din piață,
Și 'l rup, de m'o 'ncercă la socoteală!

La masa mea, mîncăruri și lichide
Să 'ntreacă p'ale lui Sardanapal,
Să beau în cupe d'ambră și opal;
Iar când se va sfârși a mea orgie
Pe Leon Ghica, Mișu Ferechide,
Să i chem să măture 'n sufragerie!

Kiriak Napadarjan

Dealtfel chiar dinții au ajuns inutili, ne mai aflându-se alimente, și cunosc un amic al meu care s'a hotărât să și 'i scoată pe toți și măselele ce 'i-au mai rămas și să 'i vînză la un dentist.

— Ce să mai ții în gură o podoaabă nefolositoare, dragă? mi s'a justificat el. Și să 'i mai frec și degeaba 'n fiecare dimineată cu periuța și cu pastă?! Fără dinți, n'o să mai am grijă să cumpăr alimente, fiindcă n'o să mai am cu ce să le mînc. O să trăiesc numai cu băutura. Bunul Dumnezeu a fost foarte înțelept și prevăzător când a hotărât ca omul, ca să guste un alcool delicios și nutritiv, să nu aibe nevoie de incisivi, canini și molari, ci doar de bravul gâttej care nu îmbătrânește niciodată...

...Totuși, contra crizei alimentare ce bîntuie, nu îndrăznesc să propun cititorilor să adopte rezoluția eroică de mai sus. Mai degrabă le-aș recomanda soluția mai practică a altui prieten. Știți ce-a făcut, șolticul și mehenghiul, cum spuneam noi refugiații din Moldova? A divorțat de nevastă-sa și a reușit să se însoare cu fata măcelarului său din Piața Amzei; 'l-au cununat băcanul din colț împreună cu soția brutarului

din aceeași mahala; și, culme a pișicherlicului, acum tipul meu se prefăce miop când inspeciorul de poliție de care depinde și un maior de intențență dau târcoale indiscrete tinerei sale consoarte. Astfel, șmecherul 'și-a asigurat, — aproape tot așa de bine ca conu Alecu P. poreclit (să nu se tipărească „porcreclit“) și Constantinescu, — toate bunătățile pămîntului: pâine, carne, zahăr, făină, cafea, și toate celelalte, pe cari nu le mai înșir, că dacă v'o lăsa gura apă la toți, sunteți capabili să inundați Capitala, și destulă igrasie e și fără asta.

Vă spun drept că m'aș insura și eu cu o fată de brutar, băcan sau măcelar, ca să scap de flămânzeală; dar pasă-mi-te pentru asta mi-ar trebui... în sfârșit ceva de care — mi s'a plîns o coconită — se simte azi tot așa de mare criză ca și de-ale mîncărei, („de-ale gurei“, — știu eu de ce? — zicea dînsa) azi când aproape toată floarea tineretului român s'a vestejit pe câmpul de lupte.

Gheorghe Biciușcă

Numărul viitor va fi pus în vânzare Luni 21 Ianuarie.

Curiozități.

„Gazele asfixiante“ sunt o invenție mult mai veche decât se crede. Am putea chiar susține că ele au apărut odată cu primii doi locuitori ai pământului — Adam fiind considerat întâiul. Deosebirea e că cele cunoscute până la izbucnirea marelui război mondial, în loc să omoare numai adormiau. Un, somn profund, inconștient, un somn vecin letargiei cuprindea pe cel „vizat“. Odată adus în starea aceasta, învingătorul putea face din inamic ce vrea — mai ales „prieten“. Modernii, oameni practici, le-au botezat „tămâe“. Un individ „tămâeat“, fie el celebritate universală, savant, între savanți, constituie cea mai sigură pradă de război... pe timp de pace. Nu este așa, d-lor linguiști?

Militarii s'au luptat vitejește pe toate fronturile. O știm cu toții, o știe întreaga omenire. Dar puțini sunt aceia cari pot bănuși măcar furia cu care majoritatea civililor s'au sfășiat dând asalturi sălbătice... „afacerilor“.

Epoca glorioasă a militarilor; epoca bănoasă a gheșefilor!

Pe câmp, alături d'un oraș în care o „divizie“ fusese încuadrată de ocazie.

Moșierul a ieșit în plimbare, ca să inspecteze arăturile.

Ici-colo, un sătean sau o femeie fac la fel, având aceeași scuză.

Pe cer, câteva aeroplane aparținând „diviziei“ spintecă aerul, fugărindu-se ca școlarii în „ora de recreație“.

Moșierul le urmărește mișcările, curios.

O țărancă, trecând pe lângă el, intră n vorbă nepoftită:

— Vai de noi, boerule: o s'avem iarnă grea!

— Cine ți-a spus, Safto?

— Păi uite cum se 'nvărtesc ciourile! — arată ea cu capul spre aeroplanele sglobii, echere luminoase pe plumbul cerului.

Judecătoria de pace.

Mathias Quargăl, de origine croitor și de meserie israelit, a chemat la bara justiției pe numitul Mitică Funcționăreanu, contra căruia are de reclamat următoarele:

— Domili jidichitor, asta Mitică iese dija client dela mine di chind nici un criitor n'a mai vrut să-i facă haine pi credit. Vuzundu-l așa gulan, mi-am zis...

— Ce-ai zis d-ta, nu ne interesează; să ne spui ce-a zis el.

— Domili jidichitor, el a zis așa de multe că le-am uitat... le-am uitat di tot chind mi-a cârpit două palme! Mă dusesem la dânsu acasă să cer un mic acout din datorie. El domiciliază dija la dracu, tocmai la un cap di scară care stă în vizită cu cinci itaje. Mi-a dat două palme...

— Unde?

— La el în casă, domili jidichitor. Erea la masă singur și citea un jurnal cu lampa aprinsă. După ce m'a cârpit, m'a luat di guler, a dischis ușa și mai mi-a dat un picior pi la spate, mai jos di mijloc, că m'am dus pe scară și pi întuneric ca ala inger din Biblie pe care l-a văzut Abraham în vis că se scoboară din cor!

— Minte, d-le judecător! — intervine furios Mitică. S'admitem că palmele i le-am dat: martoră a fost chiar lampa aprinsă de pe masă; cât privește, însă, chestia cu piciorul, reclamantul singur mărturisește că erea întuneric. Atunci, eu îl întreb să-mi răspundă: cum a putut vedea că l-am isbit mai jos de mijloc, dacă erea întuneric?

Cer achitarea!

Diverse.

Drum de fier. — Medicament foarte des recomandat de medici. Acțiune maximă: 6—8 chilometri pe oră. Întrebuințat special contra boalelor de nervi. Dacă bolnavul e în stare să călătorească măcar până la Ploiești, fără a-și pierde răbdarea, înseamnă că s'a vindecat complet.

Calea Griviței (din București). — Botezată astfel în amintirea eroilor căzuți la Grivița, pe timpul războiului dela 77, învingând pe Turci. Poate că din cauza această ea începe din Victoria (calea) ca să se isprăvească la cimitirul Sf. Vineri.

România Mare. — La răsărit, Nistrul și Marea Neagră; la sud, Dunărea; la apus, Tisa. Inconjurată de trei părți cu apă, având numai la nord un sfârș de munți cari o leagă de restul continentului, mi-am zis: de ce, potrivit regulilor geografice, nu-i am zice Regatul peninsulei România Mare? Oare Anglia nu-i un regat insular?

Brutar. — Animalul la modă. Nu-l poți vedea decât în schimbul unui carton-cartelă liberat de secția respectivă. Se poartă înfăinat ca o co-

CRIZĂ DE HÂRTIE

Se plânge toată lumea, mic și mare, Chiar prin gazele și reviste scrie Că trebe o grabnică 'ndreptare Căci îndurăm o criză de hârtie.

În orice zi un nou ziar apare; Vreo patruzeci în totul cred să fie, Directorii afirmă sus și tare Că nu au nici o coală de hârtie.

Se scriu reviste fără un dram de sare, Nuvele idem vezi la librărie, Și zilnic câte-un nou volum răsare După vitrine — dar n'avem hârtie!

Afișele de cinema, îmi pare, Atins-au astăzi cifra de o mie Și totuși — zău, e lucru de mirare, — Grozavă este lipsa de hârtie!

Și toți muncesc din greu, cu încordare La poștă ca și la tipografie, Ce de-a scrisori, cărți de felicitare, Broșuri — se vede că n'avem hârtie!

O sumedenie de calendare, De almanahuri sunt. — Ce-ar fi să fie, (Iertați-mi indiscreta întrebare) O Doamne, dacă am avea hârtie?!

Duduia Grădinară

Revista „FURNICA“

Proprietar: N. D. ȚĂRANU

Apare de două ori pe săptămână: Lunea și Vinerea

Prețul: 50 bani foaie

Abonamentul: 50 lei pe an; 25 lei pe șase luni; 12.50 pe trei luni, plătit înainte prin mandat poștal.

Adresa: Revista „FURNICA“ — București

cotă și ți trage chiulul tot ca o cocotă, hrănindu-te zilnic cu... răbdări prăjite.

Milionarul de mâine.

Tramvai (în Capitală). — Vehicul preistoric ale cărui urme se mai văd și azi pe străzi sub formă de șine. Umblă foarte rar; și-atunci umblă... după gheșeft.

Mister.

Pentruce faimoasa cocotă Lili, când vreun client îi face cadou „o sulă“, cu ea în mână dă fuga prin vecini, lăudându-se:

— O vedeți?... E stampilată la Cășieria centrală!

De ce? — mai ales că pe hârtia-monedă nu se zărește nici măcar urmă de stampilă.

Nae D. Țăranu

— Războiu ăsta a ruinat omenirea!
 — Mofturi, bărbate! la socotește economiile făcute în timpul celor patru veri
 când trebuia să plecăm peste munți, în vilegiatură?

RAZBOIUL... IN CER

— Sfinte Petre, hai mai repede c'a venit unu și face gălăgie să'i dau drumu în Rai: ci-că a murit de moarte bună,

— Merită, săracu : de mult n'am mai văzut așa ceva !

POPESCU & Comp.

— Adaptări —

Logic.

Botgros, milionarul calic, dela o vreme ia bisericile în şir. Cauza? Afacerile. Nu întreprinde nimic până ce mai întâi nu se duce într'un sfânt locaş ca să se roage. Şi totdeauna ingenuchează la aceeaşi icoană reprezentând chipul Maicei Domnului.

Curios, întrebându-l de ce nu se roagă şi la alte icoane:

— Femeile cred mai lesne ce le spui decât bărbaţii! — mi-a răspuns el dăruindu-şi figura c'un fin surâs de fată bătrână.

La cafenea.

— Fiindcă veni vorba de „divorţ”, să vă povestesc şi eu una.

Popescu şi Ionescu trag scaunele aproape de masă ca s'audă mai bine. Vaxilescu îşi imoae buzele în paharul cu apă de lângă ceaşca golită de „şvarţ”, începe:

— De mult, au fost un soţ şi o soată care se iubeau. Într'o zi, femeia face o scenă teribilă bărbatului care refuzase s'o ducă în loje, la teatru. Amărată, cocoana dă fuga la un avocat ca să i dea hârtie de divorţ. Clăntăul îi spune verde că chestia cu lojea nu poate constitui un „motiv de divorţ”; dar dacă ţine cu orice preţ, să caute, să se căsătorească s'o lărnească bărbatul măcar odată. „O palmă... o singură palmă faţă de doi martori şi 'n două luni vă garantez pe onoarea mea că sunteţi liberă!” — a asigurat-o omul cu „dreptul” în creier şi minciuna vecinic pe limbă.

„În drumul spre casă, muerea plănuieşte. O palmă faţă de martori?... Să te faci de ris gratis faţă de cine ştie ce imbecil cari a doua zi te arată cu degetu pe stradă!... În sfârşit, ajunsă la domiciliu, găseşte... găseşte pe „fata din casă” şi bucătăreasa, cărora le spune: „Când o veni domnu, eu am să fiu în odaea mea şi am să vă sun. Voi imediat vă postaţi la uşe şi nu intraţi în odaie decât când veţi auzi că mi-a tras o palmă. Aţi înţeles?... Vă dau câte doi poli bacşiş.”

„Domnul soseşte la ora obicinuită, se duce drept în odaia de culcare a nevestii-si. Ea începe cearta... ceartă de femeie care caută bătaie cu lumânarea — cu toate c'afară erea încă ziua.

„Servitoarele ascultau la uşe, aşteptând momentul să intre.

„Domnul răspunde rar, flegmatic. Doamnă, enervată d'atâta nepăsare, se lungeşte pe marginea patului şi începe să plângă cu braţele colac în

jurul figurei ascunsă'n pernă. Domnul, înduişat, s'apropie...

„Ce să vă mai spun?... Peste un sfert de oră, tocmai când „fata din casă” şi bucătăreasa pierduse orice nădejde, plici! o palmă. Servitoarele dau buzna înăuntru, rămân înfipte locului, cu gurile căscate: boerul şi cucoana în pat, subt plapumă, chiăeau ca doi şoricei căzuţi în cursă. O secundă, două, trei... Văzând că n'au de gând să părăsească odaia, muerea dracului scoate capul ciufulit de sub plapumă, abia putând să şi ţie răsul le spune: „Aţi auzit?... Sunteţi martorii mele că bărbatu-meu mi-a dat o palmă... dar nu peste obraz!”

Tratament indirect.

— Monşer, auzii pe doi vorbind a-dineauri că Georgescu e greu bolnav..

— Din cauza surmenajului, Nae.

— Nu prea lucrea el cu creierul!

— Surmenaj fizic, dragă, nu intelectual.

— În cazul-asta şi el e de vină: cine l-a pus, om bătrân, trecut de cincizeci de ani, să se însoare c'o fată numai de şaptesprezece ani? — Ce zic doctorii?

— Cel din urmă, care-i un mare savant, i-a prescriis morfină.

— Ce e aia?

— Un praf care te-adoarme buştean, de nu mai mişti toată noaptea în pat.

— Cum îl ia, mă?

— Păi nu-l ia el, săracu; doctorul i l-a dat pentru nevastă-să!

Nae D. Țăranu

Subiectele şi explicaţiile ilustraţiilor din acest număr sunt date de N. D. Țăranu.

COLABORARE

«Colaborare, tipă liberalii,
Că ne topim, o, vino Take-odată,
Eşti alb, imaculat, fără de pată,
Şi ţi-s cinstiţi, o Take, şi vasalii.

Ne-am înjurat, pe vremi, ca 'n gura balii
Dar să uităm pornirea vinovată
Când, mâniaşi, cu safa injectată
Urlam la voi, întocmai ca şacalii...

În rai acum să schimbăm infernul...
Vă dăm o jumătate din guvernul
Ce l-am format... dar vrem colaborare;

Îţi vom fi robi, dacă ne vei, cu anu...
Dar Take, grav, le-a spus din depărtare:
— Dar ce sunt eu, Pavlică Brădăşanu?

Geo.

MAHORCA

Am ajuns cu tutunul cum era într'o vreme cu cafeaua: acelaşi material prim, preparat exact de pe aceeaşi primitivă tehnică, costa, de pe punctul cardinal unde era aşezată căfana: zece bani, în Calea Moşilor; cincisprezece, la Macedonia, douăzeci şi cinci, în Gabroveni; cincizeci, la Terasă — şi un franc, fără bacşiş, la Capşa.

Cu tutunul, e aidoma: dela calitatea a treia, din care se făcea odată lichidul cu care se vindeau oile de riie, şi până la cel fain care se plăteşte ca giubecul cel mai de neam, din aceeaşi păpuşe se fac ţigaretetele. Dar pentru oamenii la cari prostia este egală cu vanitatea, se confecţionează la fel dar se lipesc etichete diferite: de damă, regale, intim club — întocmai ca negustorul care avea şapte canale la butoiu şi scotea vin, din aceeaşi zăcătoare dar pe vrane diferite, de pe fixonomia muşterului.

Şi e natural că tutunul să fie mahorca, cum e natural ca Regia, care a fost doi ani furată de prea cinstiţi şi de bun neam ai Kaizerului, să se despăgubească dela noi de ceea ce a pierdut cu ei. Că, dacă bugetul românesc nu s'o meremetisi dela noi, dela cine să ia: dela duşman? Căci mă şifonează pe mine, însă, nu e că tutunul de Drăgăşani se deosebşte de basmau din Xanti, şi că pe mahorca dela Ghimpaţi ne ia exact tot atâtea parale cât ne lua pe bectimisul dela Cavala — fiindcă, cum zisei, Regia a avut de pătimt depe urma administraţiei nemţeşti şi e datoria noastră să astupăm toate găurile. Pe mine mă supără că Drăgăşanii, aşa cum l'a lăsat Dumnezeu pe tutunul acesta, moale, fără parfüm şi aducind cu foaia de... floarea ţigăncii, nu se pune în consumaţie natur — ci se amestecă, se subţiază şi se indulceşte până când ajunge la gustul foaii de lipan.

Dacă l'iară filotimia pe directorul Regiei să facă pe neamţul, adică să ne ia parale pentru Ceylan şi să ne servească surogat de orz — Dumnezeu, care le vede pe toate, îi va plăti şi pentru sofisticarea aceasta.

Nimeni nu e nemuritor — şi, pe cât ştiu din Evanghelie, nici un om n'a scăpat, după moarte, de a da seamă înaintea înaltului judeţ.

Şulăm către Kakës:

— De când sunt eu, n'am fumat o ţigară ca lumcă.

— Cum se poate, deja?

— Foarte bine: când fumez din tutunul meu, fac ţigara aşa de subţire în cât nu înţeleg nimic de ea; şi când fumez dela altul, atât de groasă încât îmi rup fălcile trăgând.

Boccea

CUSUTE CU AȚA ALBA

Se pare, însă, că se va face pace. Zic *se pare*, pentru că în definitiv nu se poate ști dacă congresul de la Versailles, chiar încheiând pacea popoarelor, nu se va isprăvi cu o păruială generală. Căci presimțim că la urma urmelor membrii acestui congres se vor despărți în două tabere: brătieniști și takisti. Așa de pildă Lloyd George va trece cu siguranță de partea d-lui Ionel Brătianu care reprezintă pentru el o forță navală cel puțin egală cu a Angliei: Nu vorbesc deloc de societatea de navigație cointereseată „România” (al acestei Români e d. Brătianu reprezentant), ci de faptul că d-sa a fost totdeauna cu... politica în două lunturi. Căci d-sa e cel care a făgăduit libertăți și a dat gloanțe muncitorilor; d-sa a făgăduit guvern național și a făcut guvern... național-liberal.

Clémenceau, însă, va deveni takist sadea, căci doar așa mai poate spera și el să devie măcar un „mijlociu european”. Căci ia gândiți-vă, Clémenceau, spune ordinul de zi francez „a bihemeritat de la patrie”, pe câtă vreme d. Take Ionescu în totdeauna a binemeritat de la Europa întreagă, ba și de la America, pe vremea când avea intenția să devie chelner la Chicago...

Dar, de altfel, cam așa e rezultatul meselor verzi de când există... cărți cu pureci. Tabere și păruială. De aceea socotesc că s'a făcut o mare greșală trimițându-se la masa verde oameni care nu știu nici măcar să joace conțină. Pentru că, de, orcât ar fi de tare d. Take Ionescu la „uite popa, nu e popa” și d. Ionel Brătianu la „domino orb”, n'o să strălucească deloc într'un *carré* cu Lloyd George și cu Clémenceau. Delegații României la congresul de pace de la Versailles trebuiau să fie cu totul alții. În capul lor trebuia să figureze d. Ferechide, ca vechi specialist în mese verzi.

De asemenea nu trebuia să lipsească nici d. Cottescu, fostul director general al căilor ferate. Căci cine e mai tare ca d-sa, în toată țara, la *chemin-de-fer*? Și cine oare a știut vreodată mai bine ca d-sa să se poarte cu *macagii*?

Și poate că se mai putea găsi un loc și pentru d. Ion Luca Niculescu care, se știe, e specialist în *ptchel*. În orice caz, însă, nu trebuia trimes d. A. C. Cuza: în diplomatie nu e bine să joci niciodată cu cărțile pe față.

Dar, apropo de masă. Prietenul nostru Nae Talpălată a fost invitat

de sfântul Ion la masă la milionarul Nae Botgros, ca să facă mai deaproape cunoștință cu fiica acestuia care are un milion zestre și o mulțime de calități: are un picior mai scurt decât celălalt, ochiul stâng mai mic decât dreptul, — și citește cu pasiune versurile lui Ovid Densusianu (Iucru în care e în contradicție cu madam Botgros, ale cărei simpatii literare înclină mai mult spre Radu Cosmin).

La masă, ca de sezon, tradiționalele sarmale.

Nae Talpălată se sufocă de atâta mâncare: e o ocazie pe care n'o s'o mai aibă până la Paște.

Și doamna Botgros îl silește:

— Domnule Talpălată, fă-mi plăcerea și mai ia o sarma.

Nae, de formă se împotrivește:

— Nu mai pot, madam Botgros, am mâncat deja patru.

La care madam Botgros îi răspunde cu multă gentileță:

— Ai mâncat dumneata șase, dar ce-are aface, mai ia una!

Sandy

Numărul viitor va fi pus în vânzare Luni 21 Ianuarie.

PARATONERUL

Contribuție la chestiunea raporturilor financiare dintre prieteni și cunoscuți —

Stăteam cu Munteverzeanu la Mircea, ca să prăznuim scumpirea sticlei de vin cu încă un franc — a șaptea în cursul săptămânii (scumpirea zic, nu sticlea) — când prin semiobscuritatea atât de apreciată de mușterii acelei prăvălii, zăresc ușa deschizându-se și pe ea înaintând, cu niște mișcări din cap ca acelea ale unui *boa constrictor* în stare de semiletargie, pe Ombunescu.

— Aurleo, zice Munteverzeanu plecând repede capul în pământ așa încât în loc de față acuma nu-și mai prezintă decât chelia spre noul venit, — uite Gutman, știi că pe mine mă caută.

Pentru Ombunescu se vede că fața sau chelia lui Munteverzeanu era același lucru, căci fără altă ezitare veni drept spre masa noastră.

— Ascultă, Grimberg, zise, tu ești o pușlama, nu mai zic mare, fiindcă asta se știe, — îmi spui să te găsească la Hailaif, și tu ești deja la Mircea...

— Tocmai era să vin, zice Munteverzeanu grăbit; du-te numai înainte și mă aștepti.

— Lasă, monșer, să nu-mi mai zici îmi mofturi, tu umbli cu tragere pe sfoară, am cunoscut eu...

— Eu? se indignă Munteverzeanu, — și întorcându-se spre mine: domnule profesor, te fac acuma judecă-

tor: Asta Ombunescu vine la mine acu trei zile...

— Trei săptămâni, rectifică Ombunescu.

— Trei am zis și eu... și-mi spune: dragă Munteverzeanu, sunt în ambară, trebuie să plătesc chirie că s'a suspendat morator și-mi lipsește cinci franci... Înțeleg, spun eu — dar nu era adevărat, fiindcă n'am înțeles: el vrea de la mine cinci franci ca să completeze suma de chirie, — da' ce? adică proprietarul nu primește dacă lipsește cinci franci și dai mai târziu? — dar eu nu refuz niciodată amici, e caracter la mine, și atunci spun: Dragă Gutman, îți dau, uite — și scot din portofel... hârtia asta...

Hârtia pe care mi-o prezintă Munteverzeanu nu era însă o hârtie de cinci lei, ci un bilet în cuprinderea următoare: „Onor. Banca Generală, rog dați d-lui Munteverzeanu suma de lei 2000, în contul meu”. — Semnat: Nedescifrabil.

— Așa, ia firul procesului Ombunescu la rândul lui, îmi spune: „Dau mâne, să incasez”; — a doua zi lipsește din bani de chirie 25, — am cheltuiulă acasă — zic: dă Grimberg, are două mii. Nu-l găsesc. Pe urmă lipsesc 55, — îmi arată iar bilet, spune: „N'am încasat, dau mâne, cât vrei”. Iar nu găsesc, iar găsesc, — când găsesc, îmi arată tot bilet: „N'am încasat”. Acuma lipsesc deja toți banii dela chirie, el mă face să cheltuesc tot cu ala bilet... Mă! — (se înholbează odată la el) — asta tu ai falsificat!

— Pardon, zice Munteverzeanu, dovadă că n'am falsificat, e bilet care vezi că tot am aici.

Ombunescu rămâne un moment prost în fața acestei argumentări neașteptate, — apoi par'că tot cu o rază de îndoială-speranță:

— Atunci de ce nu încasezi?

— Asta știu eu, — răspunde Munteverzeanu, și plecându-se la urechea mea: — Bilet asta este paratoner la mine, ca să nu refuz prieteni; nu dau din mână, — cum spune Dandanache: mai trebuie și altă dată.

Ombunescu par'că a tras ceva cu urechea.

— Mă, zise, atunci tu poți să bei aicea cât vrei, gratis. Când vine chelner, arăți bilet și spui...

— Asta nu se poate, întrerupse Munteverzeanu reintregându-și paratonerul în portofoliu.

— De ce? Fiindcă ești tu așa un om cinstit?

— Ba fiindcă chelner e mai deștept decât tine.

Injurăturile lui Ombunescu nu le-am mai auzit, căci m'am grăbit acasă să-mi notez drăcia asta ca să n'o uit.

Ion Grămăticu

ULTIMA COLONIE GERMANĂ

Germania a provocat războiul mondial ca să-și poată
mări coloniile, la ei acasă fiind prea mulți.

Kaizerul. — Ce-am visat și ce s'a realizat!

Desen de A. Wurno